

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON
OPŠTINSKI SUD U MOSTARU
Broj: 58 0 P 059430 18 P 2
Mostar; 18.12.2019. godine

Opštinski sud u Mostaru, po sutkinji Gordani Puljarević, u pravnoj stvari tužiteljice, Sveučilišna klinička bolnica Mostar, Kralja Tvrtka bb. zastupana po direktoru, zastupniku po zakonu i punomoćniku, Davoru Šilić, advokatu iz Mostara, protiv tužene D.(N.) M.-M., iz D., ... Opšta bolnica D., Odjel za neurologiju D., zastupana po punomoćniku, advokatima iz AD Milas, Martinović & Partneri Podružnica Mostar, radi povrata sredstava, vsp. 26.950,60 KM, nakon zaključene glavne i javne rasprave, dana 10.12.2019. godine u prisustvu zamjenika punomoćnika tužitelja D.Š., stručnog saradnika advokata Davora Šilić i punomoćnika tužene Josipa Roso, advokata iz AD Milas, Martinović&Partneri, dana 18.12.2019. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

“Dužna je tužena, D.M.-M. isplatiti tuželjici, Sveučilišnoj kliničkoj bolnici M. ukupan iznos od 26.950,60 KM na ime troškova specijalizacije po Ugovoru o specijalizaciji, sa zakonskim zateznim kamatama počevši od 23.12.2009. godine pa do isplate, a sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom izvršenja”.

II Dužna je tužiteljica naknaditi tuženoj troškove postupka u iznos od 6.189,30 KM u roku od 30 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je podnijela tužbu ovom sudu, dana 29.12.2009. godine, protiv tužene u kojoj navodi da je rješenjem Federalnog ministarstva zdravstva od 28.09.2005. godine tuženoj, kao doktoru medicine odobrena specijalizacija iz neurologije za potrebe Kliničke bolnice M., o čemu su parnične stranke, dana 04.02.2000. godine zaključili Ugovor o specijalizaciji. Članom 7. Ugovora tužena je preuzela obavezu da po završenoj specijalizaciji ostane na radu u KB M. u dvostrukom trajanju u odnosu na dužinu specijalizacije. U protivnom, članom 8. Ugovora je predviđeno vraćanje uložениh sredstava specijalizacije sa revalorizacijom i zateznim kamatama. Tužena je dana 22.01.2008. godine podnijela zahtjev za raskid radnog odnosa, nakon čega je dana 22.01.2008. godine i

doneseno rješenje o otkazu ugovora o radu. Slijedom navedenog tužiteljica smatra da tužena nije ispunila svoju obavezu preuzetu Ugovorom o specijalizaciji, jer je po završetku specijalizacije provela četiri godine u KM M. Cjelokupan dug za specijalizaciju iznosi 62.884,60 KM, a imenovanoj je za četiri godine rada kod tužiteljice oduzet iznos od 35.934,00 KM, zbog čega traži da joj ista vrati preostali iznos od 29.950,60 KM koji se odnosi na troškove specijalizacije, sa zakonskim zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe, uz nakandu troškova postupka.

U odgovoru na tužbu tužena je u cijelosti osporila osnov i visinu tužbenog zahtjeva ističući da je potpuno nejasno na temelju čega tužiteljica zasniva tužbeni zahtjev, kao i visinu duga jer tužiteljica nigdje ne navodi koliko je trajala specijalizacija, koliko je tužena bila u obavezi da ostane u radnom odnosu u KB M., ko je snosio troškove specijalizacije i koliko su iznosili troškovi specijalizacije, zbog čega je istakla i prigovor aktivne legitimacije na strani tužiteljice.

Nakon izvršenog vještačenja po vještaku finansijske struke, tužiteljica je na ročištu održanom dana 20.09.2019. godine konačno opredijelila tužbeni zahtjev na način da sada na ime troškova specijalizacije potražuje iznos od 26.950,60 KM sa zakonskim zateznim kamatama od dana 23.12.2009. godine, a tužena je na ročištu održanom 23.09.2013. godine istakla i prigovor zastare potraživanja uz obrazloženje da je od dana raskida Ugovora proteklo gotovo pet godina te da je nastupila zastara.

Iz navedenog proizlazi da među parničnim strankama nije sporna pasivna legitimacija, odnosno nije sporno da je između njih zaključen Ugovor o specijalizaciji i da je tužena nakon završene specijalizacije određeno vrijeme bila u radnom odnosu kod tužiteljice. Sporan je osnov i visina tužbenog zahtjeva, odnosno sporno je koliko je trajala specijalizacija, koliko je tužena bila u obavezi da ostane u radnom odnosu kod tužiteljice, visina troškova specijalizacije, ko je snosio troškove i s tim u vezi ko je aktivno legitimisan da potražuje povrat troškova specijalizacije tužene, a sporno je i da li je nastupila zastara za predmetna potraživanja.

Tužiteljica je u postupku izvela dokaze uvidom i čitanjem u materijalne isprave i to: Rješenje Federalnog ministarstva zdravstva broj: 06-34-4665/99. od 12.studenog 1999. godine; Ugovor o specijalizaciji broj 237/00 od 4.2.2000. godine; Rješenje o otkazu Ugovora o radu broj 1-7/08- od 22.1.2008. godine; pregled plata i doprinosa od 01.12.2009. godine, sačinjen od strane računovodstva tužiteljice; pismeno tužiteljice broj 6221/09. od 3.12.2009. godine; podnesak od 09.09.2019.godine.

Tužena je izvela dokaze uvidom i čitanjem materijalnih isprava i to: Rješenje o otkazu Ugovora o radu, broj 1-7/08. od 22.01.2008. godine; Potvrdu o podnesenoj prijavi-odjavi za MIO od 24.01.2008. godine; Potvrdu o podnesenoj prijavi-odjavi s obveznog zdravstvenog osiguranja od 08.02.2008.godine, podnesak tužene (molba) upućen tužiteljici sa zahtjevom za sufinansiranje troškova puta od mjesta prebivališta do mjesta rada; izjavu radnika KB M., V.T., od 27.10.2005. godine; kopiju radne knjižice tužene; podnesak tužene (prijava) od 09.11.2005. godine upućen direktoru tužiteljice; dopis (molba) za neplaćeno odsustvo

tužene od 6.11.2007. godine; prigovor na Odluku o imenovanju dr H.Š. za voditelja Klinike za neurologiju KB M., od 01.08.2005. godine, upućen od strane tužene tužiteljici sa priložima (fotokopija predstavke skupine liječnika KB M. i obavijesti na dr. H.Š.); dopis – zahtjev tužene za povećanje plate zbog obavljanja dodatnih aktivnosti u KB M. i prekovremenog rada, od 20.10.2004. godine; potvrda o otkazu na radnom mjestu od 30.12.2007. godine; Rješenje KB M. broj 1-30/00. od 8.2.2000. godine, o prijemu na radno mjesto specijalizanta iz neurologije; odluka o prijemu na specijalizaciju KB M., broj 528/2 od 17.9.1999. godine; suglasnost Ministarstva zdravstva RH za nastavak provođenja specijalizacije iz neurologije u KB “Sestre milosrdnice” Z., Ur. Broj 534-02-13-02-0002 od 4.3.2002. godine; Ugovor o radu na neodređeno vrijeme između tužiteljice i tužene, ev. broj 5-764/06. od 14.6.2006. godine; dopis – zamolba za dostavljanje informacija, upućen od strane punomoćnika tužene, tužitelju (Službi računovodstva) od 5.4.2013. godine, sa zahtjevom za dostavljanje informacija da li je tužena u ikakvoj materijalnoj obvezi prema tužiteljici na dan 22.01.2008. godine i Uvjerenje Federalnog zavoda za PIO Kantonalna administrativna služba M. br.88001413613 za period od 08.02.2000 zaključno sa 21.10.2003.godine.

Izvršeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke, Slavici Aničić na okolnosti visine ukupnih sredstava utrošenih za specijalizaciju tužene, izvršavanja obaveza tužiteljice prema tuženoj za vrijeme specijalizacije (isplata plata, doprinosa, toplih obroka, naknada za odvojeni život i naknada za obavljeni rad kod poslodavca) koja je nalaz sačinila 07.07.2013. godine, te dopunila dana 24.04.2014. godine na okolnosti razlike uplata plate tužene prema Pregledu plata i doprinosa sačinjenog od strane računovodstva tužiteljice, dana 01.12.2000. godine i Uvjerenja Federalnog zavoda PIO/MIO br. 88001413613 za period 08.02.2000.-21.10.2003. godine.

Saslušan je z.z. KB M., direktor, A.dr.K. i tužena u svojstvu parničnih stranaka, te svjedoci I.K.-S., N.M., R.B., V.F. i P.V., na okolnosti trajanja specijalizacije, razloga za prekid ugovora o radu, iznosa primanja na ime plate i sporednih primanja po osnovu rada, zaključenja ugovora o radu i eventualnih potraživanja tužiteljice prema tuženoj na dan 22.01.2008. godine i ostalih okolnosti tužbe i odgovora na tužbu.

Uz saglasnost stranaka nisu ponovo saslušavane parnične stranke, svjedoci i vještaci već su pročitani zapisnici o njihovom saslušanju, odnosno pročitani su: Zapisnik sa glavne rasprave održane dana 23.09.2013. godine (saslušan vještak) ; Zapisnik sa nastavka glavne rasprave održane dana 03.03.2014. godine (saslušan z.z. tužitelja i svjedoci: I.K.-S., N.M., R.B. i V.F.); Zapisnik sa nastavka glavne rasprave održane dana 25.06.2014. godine (saslušan vještak i tužena); Zapisnik sa nastavka glavne rasprave održane dana 18.09.2014. godine (saslušan svjedok R.B.) kao i Zapisnik o glavnoj raspravi od 20.09.2019.godine kada je tužiteljica konačno opredijelila tužbeni zahtjev.

Cijeneći sve provedene dokaze pojedinačno, kao i u međusobnoj povezanosti, temeljem člana 8. Zakona o parničnom postupku (ZPP) ¹ utvrđeno je sljedeće:

---

¹ “Službene novine Federacije BiH”, br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

Odlukom Kliničke bolnice M., o prijemu na specijalizaciju broj 528/2 od 17.09.1999. godine tuženoj, nakon raspisanog konkursa, dodijeljena je specijalizacija iz neurologije, a sa specijalizacija počinje nakon što nadležno ministarstvo donese Rješenje o odobrenju specijalizacije.

Rješenjem Federalnog ministarstva zdravstva br. 06-34-4665/99 od 12.11.1999. godine, tuženoj je kao doktoru medicine i zdravstvenom radniku KB M., odobrena specijalizacija iz neurologije za potrebe KB M. U smislu st. 2. ovog rješenja, u specijalistički staž priznaje joj se dio pripravničkog staža obavljenog kroz sekundarijat, u trajanju od šest mjeseci, sukladno članu 22. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju.

Ugovor o specijalizaciji zaključen je dana 04.02.2000. godine između Kliničke bolnice M., kao davaoca specijalizacije i dr D.M.-M. kao specijalizanta. Ovim ugovorom KB M. je preuzela obavezu da tuženu primi na specijalizaciju iz neurologije počev od 08.02.2000. godine uz obavezu da je, po završenoj specijalizaciji, rasporedi na radno mjesto koje odgovara grani specijalizacije, a tužena je preuzela obavezu da završi specijalizaciju u roku predviđenom planom i programom te specijalizacije, u roku od šest mjeseci po isteku specijalističkog staža pristupi polaganju specijalističkog ispita te da po završenoj specijalizaciji ostane u radu u KB M. u dvostrukom trajanju u odnosu na dužinu specijalizacije. Ukoliko po završenoj specijalizaciji ne ostane na radu u KB M., sukladno čl. 7. Ugovora, dužna je vratiti cijeli iznos koji je uložen u njeno školovanje sa revalorizacijom i zateznim kamatama obračunatim u DEM ili kunama po srednjem tečaju (čl. 8. Ugovora).

Rješenjem KB M. broj 1-30/00 od 08.02.2000.godine, tužena je primljena u KB M. na Odjel za neurologiju, na radno mjesto specijalizant iz neurologije počev od 08.02.2000. godine. U smislu st. 2. ovog rješenja, vrijednost ovih poslova i zadataka izražena određenim koeficijentom isplaćivat će se počev od 08.02.2000. godine.

Na osnovu saglasnosti Ministarstva zdravstva Republike H. od 04.03.2002. godine, tuženoj je odobren nastavak provođenja specijalizacije iz neurologije u Kliničkoj bolnici "Sestre milosrdnice" Z., prema planu i programu koji obuhvata rad u ukupnom trajanju od 14 mjeseci.

Iz radne knjižice tužene proizlazi da je ista specijalistički ispit neurologa položila u Z., 21.10.2003.godine.

Nakon završene specijalizacije, parnične stranke su, dana 14.06.2006. godine zaključile Ugovora o radu na neodređeno vrijeme u smislu kojeg ovaj ugovor počinje teći od dana potpisivanja, a sva rješenja o rasporedu na radno mjesto izdana prije zaključenja ovog ugovora, prestaju da važe. Datum koji je ranijim rješenjem o rasporedu na radno mjesto utvrđen, kao datum zasnivanja radnog odnosa, smatrat će se danom zasnivanja radnog odnosa u KB M. (čl. 2. Ugovora). Imenovana je ovim ugovorom raspoređena na radno mjesto specijaliste neurologa na Klinici za neurologiju u sjedištu poslodavca, a radit će u punom radnom vremenu tj. 37,5 sata sedmično, prema rasporedu koji će se utvrditi prema

potrebi klinike. Ima pravo na povećanu platu za otežane uslove rada, prekovremeni rad i noćni rad i rad nedeljom i praznikom i dr. danom kojim se ne radi, sukladno Zakonu o radu i Pravilniku o radu.

Tužena je direktoru KB podnijela zahtjev za sufinansiranje troškova puta od mjesta prebivališta u D. do M., prema zakonskim mogućnostima jer je sa 30.12.2004. godine promjenila prebivalište i preselila se u D. ili da joj se odobre sredstva za odvojeni život jer iznajmljeni stan mjesečno plaća 300,00 KM.

Dana 20.10.2004. godine tužena je tužiteljici (direktoru KB) podnijela zahtjev za povećanje plate zbog obavljanja dodatnih aktivnosti u KB i prekovremenog rada u kojem navodi da je zaposlena na Klinici za neurologiju, kao neurology, sukladno čemu joj je određen i koeficijent plate, uz dodatak za naučno zvanje mr. sc. te da uz svoj redovan posao obavlja i poslove pregleda Color Doppler krvnih žila vrata i mozga, najčešće nakon redovnog radnog vremena a i u drugim terminima, a nakon dežurta nije u mogućnosti koristiti slobodan dan jer mora ostati i završiti proistekle obaveze.

Tužena je Upravitelju vijeća KB M., dana 01.08.2005. godine podnijela prigovor na Odluku o imenovanju dr sc H.Š., dr medicine za voditelja Klinike za neurologiju KB M. ističući da je ista odgovorna za loše stanje na Klinici koje je prouzročeno njenim neadekvatnim rukovođenjem. Uz prigovor priložila je kopije pisanih predavki četiri liječnika i Obavijesti dr H.Š., kao dokaz da ista preko oglasne ploče komunicira za uposlenicima ovog odjela, te je zatražila preispitivanje navedene Odluke o imenovanju dr sc H.Š. za voditelja odjela.

Medicinski tehničar Odjela psihijatrije KB M., V.T. je dana 27.10.2005. godine, sačinio izjavu u kojoj navodi da je njegova supruga koja je radila kao medicinska sestra na odjelu neurologije KB M., ucjenjivana jer je od nje traženo da napiše izjavu protiv dr D.M.-M. (ovdje tužene) i dr I.K.-S., da je iste tjeraju da traži prvu smjenu i da je one potiču da se žali dr H.Š.

Dana 09.11.2005. godine tužena je direktoru KB M., A.dr.K. prijavila incident koji se dogodio na Odjelu neurologije, dana 08.11.2005. godine oko 14:00 časova ističući da je izložena vrijeđanju i poniženju od strane određenih medicinskih tehničara i dr H.Š., koja je sa navedenim upoznata ali nije ništa po tom pitanju preduzela, zbog čega traži da se protiv istih pokrene disciplinski postupak. U prijavi se dalje navodi da u ovoj klinici radi već pet godina, a problematika o kojoj govori, šikaniranje uposlenika, optuživanje i manipuliranje, traju duže, te da ona nema normalnih uslova za rad jer na posao dolazi s nelagodnom i odlazi opterećenjima ničim izazvanim, zbog čega će biti prinuđena podnijeti otkaz ako se pomenuta situacija ne razjasni i ako joj se, kao i ostalim radnicima Klinike za neurologiju ne omogući rad u normalnoj radnoj sredini i uslovima na dobrobit pacijenata, osoblja i svih korisnika njihovih usluga.

Tužena se direktoru KB M. obratila i dana 06.11.2007. godine sa zahtjevom (molbom) za neplaćeno odsustvo u trajanju od dva mjeseca, počev od 07.11.2007. godine u kojem ističe

da je na bolovanju od 08.10.2007. godine te da očekuje operativni zahvat u Z. zbog čega joj je potreban mir kojeg nema na poslu jer je izložena stalnom mobingu od strane voditelja odjela, dr H.Š..

Dopisom od 30.12.2007. godine upućenom tužiteljici (n/r direktora) tužena je potvrdila svoju odluku o neopozivom otkazu, koji je već prethodno najavila ističući da je isto prinuđena učiniti zbog nemogućnosti rada u postojećim, lošim, uslovima Klinike za neurologiju i mobinga od strane dr sc H.Š., o čemu je tužiteljicu u više navrata pismeno i usmeno obavještavala, koja nije preduzela ništa da se stanje popravi, niti je uvažila njenu molbu za dvomjesečno odsustvo zbog čega je njen otkaz neopoziv.

Rješenjem broj 1-7/08 od 22.01.2008. godine tuženoj je na temelju člana 86. tačka 5. Zakona o radu i člana 76. tačka 5. Pravilnika o radu KB M., otkazan ugovor o radu uz obrazloženje da je imenovana (ovdje tužena) podnijela 03.01.2008. godine zahtjev za samovoljni prekid radnog odnosa.

Zastupnik tužitelja, direktor A.dr.K., saslušan u svojstvu parnične stranke je istakao da je tužena bila na odjelu neurologije. Specijalizacija traje četiri godine i nakon specijalizacije, specijalistički ispit se mora položiti u roku od šest mjeseci. Koliko je specijalizacija tužene trajala, njemu nije poznato, ali je poslije specijalizacije radila na odjelu neurologije, a njen neposredni nadređeni je bila dr H.Š. i on je u to vrijeme bio direktor klinike. Nakon rješenja o specijalizaciji, specijalizanti se primaju u radni odnos i primaju platu kao i ostali radnici, u skladu sa stručnom spremom i pozivom koji obavlja, te on prvi put čuje da je tužena imala neki drugi ugovor, odnosno ona je imala standardni ugovor kao i svi drugi. Ugovorom o specijalizaciji se specijalizanti obavezuju da će nakon specijalizacije i položenog stručnog ispita, raditi u bolnici narednih osam godina. Takvih slučajeva od kada je on direktor (1993.) ima oko 300 i svi koji se nisu vratili nakon specijalizacije su presudom suda obavezani da moraju vratiti, koliko ih je ugovorom obavezano. Tužena je odradila određen broj godina, zbog čega se traži da vrati preostali dio. Stara neurologija je bila zajedno sa psihijatrijom i uslovi su najblaže rečeno bili neuslovni, a tužena je radila kao i svi liječnici, na neurologiji i psihijatriji, sve do fizičkog razdvajanja neurologije i psihijatrije.

Tužena, D.M.-M., saslušana u svojstvu parnične stranke je izjavila da je službeno počela raditi u KB M., na Odjelu neurologije 08.02.2000.godine, a neslužbeno je počela dva mjeseca ranije jer je do 07.02.2000.godine radila na Odjelu hitne medicinske pomoći Doma zdravlja M. Rješenje za specijalizaciju je dobila u novembru 1999. godine i po zakonu je trebala početi mjesec dana nakon rješenja, ali nije bilo liječnika koji bi je zamjenili na Odjelu hitne pomoći pa je njena specijalizacija odgođena od 08.02.2000.godine te je sve do četvrtom mjeseca 2000.godine odlazila u Hitnu pomoć. Specijalistički ispit je položila 23.10.2003.godine u Z. u KB "Sestre milosrdnice" gdje je obavljala specijalizaciju u trajanju od 14 mjeseci i njena specijalizacija je trajala ukupno tri godine i pet mjeseci, a ne kako tužitelj tvrdi, četiri godine jer prema zakonu Republike H., koji se tada primjenjivao u KB M., za doktore medicine koji su obavljali dvogodišnji pripravnički staž, specijalizacija nije iznosila četiri godine, već tri godine za koje vrijeme je obavila i edukaciju za svoju užu specijalizaciju, ekstraintra dopplera krvnih žila i mozga, na koji način je bolnici uštedila jer

je nisu morali naknadno upućivati na šestomjesečnu edukaciju. Za cijelo vrijeme je radila više nego što su prikazivali da radi. Početni dio specijalizacije je obavljala na Odjelu Neurologije u KB M., od propisanih 3,5, a 14 mjeseci je morala obaviti na klinici u Z. i upravo zbog toga što je ona u međuvremenu stekla akademski stupanj, Odjel je postao Klinika. Godine 2006. je dobila dopis od direktora, da se raskida ugovor koji su imali sa njom potpisan u vrijeme početka specijalizacije, odnosno ugovor koji je sklopljen 08.02.2000.godine te da ukoliko ne potpišem novi ugovor, da joj radni odnos prestaje u KB M., zato što su nastupile neke promjene, a nije pojašnjeno kakve promjene, samo je rečeno u vezi novog poslodavca. Zbog toga je otišla u pravnu službu, kod pravnice V.F. koja joj je i rekla da ako ne potpiše da joj prestaje radni odnos. Tada je od pravnice tražila da se uvaži da je njeno prebivalište u Republici H. i da su kolege koje su dolazile iz H. imale drugačije ugovore te je i piložila uvjerenje CIPS-a, nakon udaje 2004.godine. U pravnoj službi su joj objasnili da ovim prestaje njen raniji ugovor koji je potpisala na početku specijalizacije i da sva međusobna prava između njih će biti prema novom ugovoru i ona kada je davala otkaz, davala ga je prema novom ugovoru, jer je sama bolnica prethodno otkazala bez da je ona svojom voljom mogla uticati na to. Za vrijeme rada u KB M. je imala bezbroj neugodnosti koje može okvalifikovati kao mobing od strane dr H.Š. koja ju je sistematski maltetirala, što je i bio razlog njenog prekida rada. Smatra da je bolnica pokušala na nezakonit način potraživati nešto što njoj nije nikada isplatila, jer saznanja o nepravilnom obračunu plata nisu bili vezani samo za njen slučaj. Tri mjeseca prije njenog odlaska tražila je od Službe računovodstva i od pravnice, V.F. i ponovo nakon odlaska, šta tačno, odnosno kakvu obavezu ima prema bolnici i oni prema njoj. Nema napismeno, ali joj je šefica računovodstva izračunala i rekla da nema ništa. Nastavila je raditi i nakon mobinga dr H.Š. je bila podvrgnuta medicinskom ginekološkom tretmanu u Z., kada je bila na bolovanju, a dr.H.Š. ju je stalno zvala telefonom zbog čega je napismeno od direktora zatražila neplaćeno odsustvo od tri mjeseca, kako bi mogla razlučiti da li može da ostane i opstane u takvim uslovima na Klinici za neurologiju, sve do 31.12.2007. godine kada je podnijela otkaz. Na ovaj dopis o neplaćenom odsustvu nije joj odgovoreno već ju je nazvala glavna sestra N.M. i rekla joj da može biti na bolovanju koliko god treba, ali da ne može dobiti neplaćeno odsustvo. Međutim njoj se situacija iskomplikovala u zdravstvenom pogledu. Kandidovala se za voditelja klinike po drugi put jer joj je to sugerisano. Nakon što je dala otkaz (2008.) kada je vadila obrazac M-4 vidjela je da se izvodi ne slažu sa stavkom plate i sa onim što je KB potraživala od nje. U Zavodu za MIO/PIO su joj rekli da je bolnica uplaćivala minimalne zbirne iznose prema minimalnim platama, a nikako prema listama i sugerisali su joj da je to način na koji se firmama pribavlja korist. S tim podacima je otišla u KB kako se ne bi povlačili po sudu. U vezi dopisa koji joj je upućen od strane KB M. je u vise navrata dolazila u M. i bila na razgovoru sa gđa. V.F., R. i R.B., a direktor je nije htio primiti, kao ni zadnjih mjeseci njene specijalizacije. Radni odnos u Opštoj bolnici u D. je zasnovala sredinom prvog mjeseca 2008.godine i tada je to bio probni rad. Nije nikada tražila raskid ugovora o specijalizaciji jer to smatra irelevantnim, a njeni problemi su počeli nakon završetka specijalizacije. Smatra da je njen ugovor o specijalizaciji prekinut Ugovorom o radu iz 2006. godine, a u KB M. je radila od 08.02.2000.godine do 31.12.2007.godine, što je vise od sedam godina, odnosno dvostuko više od trajanja njene specijalizacije.

Svjedok I.dr.K.-S., neurolog, voditelj odjela u KB M. je izjavila da je tužena počela raditi iza nje, odnosno po završetku specijalizacije radila je na klinici za neurologiju, ali se ne može sjetiti na kojem od dva odjela (neurologija ili psihijatrija) je počela svoj specijalistički staž. Jedno vrijeme je sa njom dijelila ured u prostorijama neurologije, u staroj bolnici, te su jedno vrijeme neurološku ambulantu obavljali u ambulanti na B., odnosno obavljali su poslove koji pripadaju bolnici ali zbog stješnjenog prostora u staroj bolnici, posuđen je prostor u zgradi Doma zdravlja i zbog toga su išli jednom u sedam dana tamo raditi. Ne sjeća se da li Doppler krvnih žila vrata rađen negdje van bolnice jer ona to nije radila. Njih četvero, uključujući i tuženu su podnosili prijavu direktoru koja se odnosila na rad dr. H.Š. i pritužba se odnosila na organizaciju rada među liječnicima koji su radili na Klinici za neurologiju. Nakon prijave imali su sastanak sa direktorom i nakon toga su se neke stvari promijenile na bolje, ali se ona ne može sjetiti pojedinosti. Ona, dok je specijalizirala nije imala uopšte sobu u kojoj je sjediti.

Svjedok N.M., glavna medicinska sestra na Klinici za neurologiju je izjavila da je tuženu upoznala na Klinici za neurologiju i to je bilo u staroj bolnici. Color Doppler je bio dislociran u Dom zdravlja. Za rad na njemu je bila tužena educirana i dr. Š. jer su morali proći edukaciju za to, odnosno morali su imati certifikat za to. Jedan dio neurologije je izmješten u ambulantu i bio je sastavni dio Neurologije. U staroj bolnici su imali svoju ambulantu gdje su primali samo hitne slučajeve i dijelili su je sa psihijatrijom. Svaki od liječnika sa neurologije je imao raspored kojim danom radi u ambulanti. Pretpostavlja da je postojao sukob između tužene i dr H.Š. Srela je tuženu na hodniku kada joj je rekla da je boli stomak i odvela ju je na ginekologiju. Bila je vidno uznemirena, što može biti razlog za bol u stomaku, a poslije je saznala da je u drugom stanju, jer joj je to tužena sama rekla. Poslije toga nije je više vidjela na poslu.

Svjedok R.B., šef finasija u KB M. je izjavila da je ona zadužena za obračun ali nije zadužena za sklapanje ugovora. Tužena je počela specijalizaciju 2000.godine a ona je obračun radila do 2003.godine, a specijalizacija inače traje četiri godine, što je tužene odradila. Ona je radila obračun plate tuženoj dok je bila na specijalizaciji sve četiri godine i ona joj se obraćala zbog obračuna za vrijeme specijalizacije jer joj nešto nije odgovaralo. Ne može se sjetiti kada je prestala sa radom u KB M., niti se može sjetiti da se obraćala s prijedlogom da međusobne odnose uredi na način da nakon prestanka radnog odnosa besplatno obavlja pregled Color Dopplerom a u interesu sporazumnog rješenja spora. Korisniku specijalizacije se uplaćivao topli obrok ukoliko je živio u istom gradu, a ako živi u drugom gradu onda se plaćao odvojeni život. Prilikom obračuna plata njima s odjela dolaze obračunske liste (šiht lista) i jedan papir sa prevozom za radnike koji putuju. Njihovim pravilnikom je regulisano da se plaća 70% autobusne karte, a maksimalno 100,00 KM bez obzira odakle se putuje. Ono što je ona dobijala od pretpostavljenog tužene, ona je i isplaćivala ali se ne sjeća da joj je isplaćivala troškove prevoza. Ona je obračunala visinu duga . Svaki uposlenik ima obračunski list na kojem su sva primanja obračunata, staž, topli obrok, odvojen život, obaveze po kreditu tako i ostale obaveze, odnosno platna lista je zbirna lista koja ide bankama, a obračunsku listu dobiva svaki zaposlenik, jedan primjerak ostaje njima i za sve ove godine tužena je dobijala obračunske liste plata i tako je imala i saznanja o visini plate koju je dobijala. Nije joj poznato niti je ona nekog opunomoćila da

preinači i povisi tužbeni zahtjev sa iznosa od 26.950,60 KM na 62.884,60 KM. Svako ko napušta bolnicu ode u obračunsku službu, prije nego što potpiše raskid radnog odnosa ili sporazumni raskid, da vidi ima li kakvih obaveza . Oni su obavijestili pravnu službu da tužena nije imala nikakvih obaveza po osnovu kredita niti bilo kakvih obaveza po Ugovoru o radu jer oni preko plata odbijaju i plaćaju račune za telefone i potrošačke kratkoročne kredite. Tuženoj nije nikada dostavila papir na kojem je stajalo da nema nikakvih obaveza, niti se takav papir može dobiti. Plate računovodstvo obračunava prema listi koju dobije sa odjela i maksimalna satnica se mogla kretati od 164 do 172 sata.

Svjedok V.F., je izjavila da je bila zaposlena u KB M. kao pomoćnik direktora za pravne poslove, sve do 2010.godine kada je otišla u penziju. Ne može se tačno sjetiti kada je tužena započela sa specijalizacijom. Specijalizacija je trajala četiri godine i nakon specijalizacije je tužena bila u obavezi da ostane raditi osam godina u bolnici. Postoji Ugovor o radu i Ugovor o specijalizaciji, a tužena je prvo bila zaposlena u bolnici po Ugovoru o radu, a onda se sklapao novi ugovor, a to je Ugovor o specijalizaciji te nije bilo drugih ugovora. Ne sjeća se da joj se tužena ikada obraćala u pogledu uslova rada. Sa većinom liječnika koji su prekidali radni odnos su sklapali nagodbe tako da su isti plaćali obaveze u obročnim otplatama, što su nastojali uraditi i kod tužene, što postoji i napismeno jer je ona osobno taj dopis potpisala i dva puta je pozivana na Opštu bolnicu u D. Sva pošta koja je upućena Opštoj bolnici u D. je vraćena sa napomenom da je nepoznata u bolnici. Prilikom zaključivanja Ugovora o radu nije vršila uvid u personalni dosije tužene jer je to u kadrovskoj službi koja je imala svog šefa, a njena obaveza je bila da preda radnu knjižicu, diploma i ostalu dokumentaciju koja se tražila za zasnivanje radnog odnosa konkursom. Poznato joj je da su postojale razmirice između dr H.Š. i tužene, ali joj nije poznato o kakvim razmiricama se radi, niti se sjeća da je postojao sukob drugih zaposlenika sa H.Š.

Svjedok P.V., bivši uposlenik KB M. na poslovima obračuna plata, je izjavila da joj je poznato da je tužena bila na specijalizaciji, završila specijalizaciju i nakon specijalizacije radila oko 7-8 godina. Svaki zaposlenik je dužan da nakon prestanka radnog odnosa dođe u računovodstvo kako bi se vidjelo da li ima duga po kreditu ili nekih drugih obaveza, pa se radna knjižica ne može podići ako ima duga po kreditu i po Ugovoru o radu, ukoliko ne izmiri obaveze prema bolnici. Njima je pravna služba uputila dopsi kojim je tražila da utvrde visinu, odnosno da se obračuna period proveden na specijalizaciji, što je ona i uradila te predala u pravnu službu, a tuženoj nije dala nikakvu potvrdu niti je na papiru napisala bilo šta vezano za postojanje duga. Pored nje u računovodstvu su radile Ž. L. i Š.J. Obračun plata je vršen na osnovu Ugovora o radu koji je pravna služba slala računovodstvu. Kada je tužena došla u bolnicu dobila je Ugovor o radu temeljem koje je zasnovala radni odnos, a nakon određenog broja godina su dobili novi ugovor po kojem se tužena prima kao specijalizant, po kojem treba obračunavati platu. Postojala je mogućnost dogovora sa osobom koja je prije isteka roka nakon završene specijalizacije, raskidala radni odnos na način da se vrati preostali dio, odnosno da se isplati novčani iznos umanjen za dio koji je odrađen na specijalizaciji.

Dakle, izjave parničnih stranaka i svjedoka su međusobno sukladne u pogledu početka trajanja specijalizacije i objektivizirane materijalnim dokazima (Ugovor o specijalizaciji,

Rješenje za mjesto specijalizanta) temeljem čega se, nesporno, može zaključiti da je tužena specijalizaciju započela dana 08.02.2000. godine. Međutim, njihove izjave su međusobno suprotne u pogledu dužine trajanja specijalizacije jer, prema izjavi z.z. tužiteljice, specijalizacija traje četiri godine pa je tužena preuzela obavezu da radi kod njih osam godina, što su u svojoj izjavi potvrdili i svjedoci, V.F. i R.B., dok je prema izjavi tužene, specijalizacija trajala tri godine i pet mjeseci, što bi značilo obavezu tužene da kod tužiteljice nakon specijalizacije radi nešto manje od sedam godina.

Kako iz radne knjižice proizlazi, tužena je specijalistički ispit položila dana 21.10.2003. godine, što znači da je na specijalizaciji provela ukupno tri godine i osam mjeseci, što istovremeno znači da je u smislu člana 7. Ugovora o specijalizaciji, u obavezi da po završenju specijalizaciji ostane na radu u KB M. u trajanju od sedam godina i četiri mjeseca.

Među parničnim strankama nije sporno da je tužena bila u radnom odnosu u KB M. od 08.02.2000. do 31.12.2007. godine, tj. ukupno sedam godina i 10 mjeseci, što računajući od završene specijalizacije (21.10.2003.) iznosi četiri godine i dva mjeseca, ili tri godine i dva mjeseca manje od duplog trajanja vremena provedenog na specijalizaciji.

Nakon otkaza ugovora o radu, KB M. je tuženu dopisom broj 6221/09 od 03.12.2009. godine KB M. obavijestila da je protiv nje podnijela tužbu nadležnom sudu jer nije izvršila svoju obavezu iz čl. 7.i 8. Ugovora o specijalizaciji i ostala na radu u KB M. u dvostrukom trajanju u odnosu na dužinu specijalizacije zbog čega je u obavezi da vrati iznos od 26.950,60 KM koji se odnosi na ukupne troškove specijalizacije od 62.884,60 KM, umanjene za vrijeme od četiri godine koliko je provela nakon specijalizacije u iznosu od 35.934,00 KM. U dopisu se navodi da joj je dopis upućen i 19.02.2008. godine kada joj je skrenuta pozornost na navedeni dug na koji se nije odazvala niti je uplatila gore navedeni iznos, zbog čega je pokrenut sudski postupak.

Prema pregledu plata i doprinosa sačinjenog 01.12.2009.godine od strane računovodstva KB, potpisan od strane šefa računovodstva, R.B., tuženoj je za period od 08.02.2000. godine do 30.10.2003. godine isplaćeno ukupno 62.884,00 KM. Ovaj iznos se odnose na isplaćenu neto platu, doprinos, topli obrok i odvojeni život i to: za period 08.02.2000.-31.12.2000.godine iznos od 7.107,90 KM na ime neto plate, 4.615,90 na ime doprinosa, topli obrok 880,00 KM (ukupno 12.603,80 KM); u 2001.godini iznos od 9.883,80 KM neto plate, 6.741,90 KM na ime doprinosa, 1.100,00 KM na ime toplog obroka (ukupno 17.675,70 KM); u 2002.godini iznos od 8.688,80 KM neto plate, 5.992,10 KM, topli obrok 1.340,00 KM i odvojeni život 1.408,00 KM (ukupno 17.428,90 KM) te za period 01.01.2003.-30.10.2003.godine iznos od 7.170,90 KM, doprinos 4.945,30 KM, topli obrok 1.300,00 KM i odvojeni život 1.760,00 KM (ukupno 15.176,20 KM).

Punomoćnik tužene je tužiteljici (Službi računovodstva) uputio dopis dana 31.05.2013. godine za dostavu informacije, da li je u evidenciji službe za računovodstvo evidentirano ikakvo međusobno potraživanje između KB M. i tužene za period do 22.01.2008. godine, a koja informacija je tražena i dopisom od 05.04.2013. godine, koja im nije dostavljena.

Kako ova informacija nije dostavljena tuženoj, sud je rješenjem od 06.09.2019. godine isto naložio te je tužiteljica podneskom br. 6248/19 od 09.09.2019.godine obavijestila sud da je, prema njihovoj evidenciji na specijalizaciju tužene potrošeno ukupno 62.884,60 KM po Ugovoru o specijalizaciji. Od navedenog iznosa oduzet je iznos od 35.934,00 KM koji se odnosi na period od četiri godine koje je tužena provela na radu u KB po završenoj specijalizaciji, pa je ista po osnovu specijalizacije ostala dužna iznos od 26.950,60 KM, kako je to navedeno u Pregledu plata i doprinosa, koji su dostavljeni uz tužbu.

Prema Potvrdi o podnesenoj prijavi-odjavi osiguranja za mirovinsko i invalidsko osiguranje, od 24.01.2008. godine tužena je kod KB M. bila osigurana za period 08.02.2000.-31.12.2007. godine, na osmočasovno radno vrijeme. Za isti period bila je, prema potvrdi Fonda zdravstva od 22.12.2006. godine, prijavljena na obavezno zdravstveno osiguranje.

Iz uvjerenja Federalnog zavoda PIO/MIO br. 88001413613 od 30.03.2014. godine proizlazi da je tuženoj za period od 08.02.2000. godine do 31.12.2000. godine SKB M. isplaćena plata u iznosu od 5.686,10 KM, za period 01.01.-31.12.2001. godine iznos od 8.882,00 KM; za period 01.01.-31.12.2002. godine iznos od 8.688,80 KM; te za period 01.01.-31.12.2003.godine iznos od 9.242,00 KM.

Na okolnosti visine troškova specijalizacije izvršeno je vještačenje po vještaku, Slavici Aničić koja je utvrdila da je tuženoj dok je bila na specijalizaciji isplaćeno za period 08.02.2000.-30.10.2003. godine na ime: plata iznos od 32.801,40 KM; doprinosa 22.209,20 KM; topli obrok 4.620,00 KM; odvojeni život 3.168,00 KM, što ukupno iznosi 62.884,60 KM. Ove isplate nisu klasificirane “za specijalizaciju”, a u ših listi kada tužena nije bila na specijalizaciji su upisivani sati rada, a kada je je bila na specijalizaciji je evidentirano Special. -Z. Za period 08.02.2000.-31.12.2000. godine tuženoj je na ime neto plate isplaćen iznos od 7.107,90 KM, dok je prema podacima Zavoda PIO/MIO doprinos plaćena na platu u iznosu od 5.686,10 KM, što je za za 1.421,80 KM manje, nego prema podacima KB. I u 2001.godini su različiti iznosi neto plata jer je prema podacima KB isplaćeno joj 9.833,80 KM, a prema podacima Zavoda za PIO/MIO 8.882,00 KM, odnosno 951,80 KM, dok su za ostale godine, podaci KB i Zavoda za PIO/MIO, identični.

Pojašnjavajući sačinjeni nalaz vještak je istakao da je prilikom sačinjavanja nalaza imala na uvid karton plata, ali ne i platne liste jer se one ne čuvaju toliko godina prema Zakonu o arhivskoj građi, ali se svi podaci iz te platne liste unose u karton. Isplate evidentirane u ovom kartonu su se odnosile na neto platu, doprinose, topli obrok kao i odvojeni život koji je prikazan od 2002.godine. Dopunu nalaza je sačinila sukladno karticama pregleda isplaćenih plata za utvrđeni period, koje je dobila od tužiteljice. Iz pregleda isplaćenih plata je vidljivo da su plate isplaćene, ali ne da na iste u ovom iznosu nisu isplaćeni doprinosi i iz tih razloga se pojavila razlika u doprinosima PIO/MIO koji nisu uplaćeni za cjelokupnu platu. Ta razlika se odnosi na 2000. i 2001.godinu. Uvidom u uvjerenje Zavoda PIO/MIO koje se nalazi u spisu utvrdila je koliko je uplaćeno doprinosi i na koje prijavljene plate, a uvidom kod tužiteljice je utvrdila kolike su plate i da su doprinosi plaćeni na manje plate, nego što su u pregledu isplata. Za 2000.godinu je manje uplaćeno doprinosa za PIO/MIO u

iznosu od 501,80 KM; za 2001.godinu 335,92 KM, što ukupno iznosi 837,72 KM manje uplaćenih doprinosa u odnosu na platu, a podaci su trebali biti identični. Umjesto ranijeg iznosa troškova specijalizacije 62.884,60 KM kada se oduzme iznos od 837,72 KM dobije se iznos od 62.046,80 KM. Druge godine vještaku nisu naložene te iste nije ni posmatrala.

Tužena je prigovorila ovom nalazu ističući da je vještačenje provedeno na osnovu neovjerenog "obračunskog lista" koji se ne može smatrati dokazom u smislu odredbi ZPP, odnosno izvod iz knjigovodstvene evidencije tužiteljice nema svojstvo javne isprave u smislu ZPP i njihova istinitost se ne može podrazumijevati.

Nesporno je da izvod iz poslovnih knjiga na koje se tužiteljica poziva, nije javna isprava, u smislu člana 132. ZPP jer istu nije izdao organ vlasti u granicama svojih ovlaštenja, odnosno pravno ili fizičko lice u vršenju javnih ovlaštenja, već predstavlja privatnu ispravu za koju ne važi presumpcija istinitosti njenog sadržaja. Međutim treba imati u vidu da je dokazni osnov kod isprava (javnih i privatnih) uvijek njen sadržaj, što znači da i privatna, kao i javna isprava spada u dokazna sredstva samo što se kod javne isprave sadržaj smatra istinitim dok se suprotno ne dokaže, a kod privatnih isprava sadržaj dokazuje onaj ko je istu izdao. U konkretnom slučaju, vještačenjem je utvrđeno da je KB M. tuženoj doprinos platila na manje plate nego što je prikazala u svojoj evidenciji, odnosno za 2000.godinu je manje uplaćeno doprinosa za PIO/MIO u iznosu od 501,80 KM; za 2001.godinu 335,92 KM, što ukupno iznosi 837,72 KM. Razlika plate prikazane u Uvjerenju PIO/MIO i plate prikazane u podacima tužiteljice za period 08.02.2000.-31.12.2000. godine iznosi 1.421,80 KM. U 2001.godini neto iznos plate po podacima tužiteljice je 9.833,80 KM, a prema podacima Zavoda za PIO/MIO 8.882,00 KM, odnosno razlika je 951,80 KM, dok su za ostale godine, podaci tužitelja i Zavoda za PIO/MIO, identični. Ove činjenice vještak je jasno naveo i obrazložio, pozivajući se na konkretan dokument, kao izvor podataka, pa slijedom navedenog dato mišljenje ne izaziva sumnju u tačnost nalaza zbog čega je sud u ovom dijelu prihvatio nalaz vještaka cijeneći da je isti sačinila objektivno i u skladu sa pravilima struke, što prigovorom tužene nije dovedeno u pitanje.

Sud nije prihvatio nalaz vještaka u dijelu u kojem je isti izračunao da ukupni troškovi specijalizacije iznose 62.046,80 KM, do kojeg iznosa je došla na način da je od troškova specijalizacije prema evidenciji tužiteljice (62.884,60 KM) oduzela manje uplaćeni iznos doprinosa od 837,72 KM jer sam vještak ističe da ove isplate nisu klasificirane sa svrhom "za specijalizaciju", a u "šiht listi" nisu evidentirani sati kada je tužena bila na specijalizacije već samo Special. -Z., a kada nije bila na specijalizaciji su upisani sati rada, što znači da tužiteljica nije odvojeno prikazivala zarađenu platu, odnosno naknadu za specijalizaciju, pa je osnovan prigovor tužene da ovim tužiteljica nije dokazala visinu troškova njene specijalizacije, odnosno visinu potraživanja na ime tih troškova.

Naime, tužena je za vrijeme specijalizacije bila u radnom odnosu u KB M., gdje je i započela specijalizacija te je, kako to ističe direktor KB, A.dr.K., primala platu kao i ostali radnici u skladu sa stručnom spremom i pozivom koji obavlja, odnosno radila je kao i svi liječnici na neurologiji i psihijatriji... Dakle, tužena je za vrijeme specijalizacije kao liječnik pružala zdravstvene usluge, a jedno od osnovnih prava radnika po osnovu rada je pravo na

naknadu za rad, odnosno platu, što jasno proizlazi iz odredbe člana čl. 68. tada važećeg Zakona o o radu ², što u konkretnom slučaju znači da se tuženoj to pravo ne može oduzeti samo zbog toga što je u to vrijeme imala i status “specijalizanta”. Stoga troškovi specijalizacije nikako se ne mogu poistovjećivati sa platom i dr. naknadama koje su tuženoj isplaćivane za vrijeme specijalizacije. Nije sporno da je tužena određeno vrijeme bila odsutna zbog specijaizacije u KB u Z., što je tužiteljica u ših listi i evidentirala (Specijal-Z.) a što bi se moglo prihvatiti kao trošak specijalizacije. Međutim tužiteljica nema tačnu evidenciju odsutnosti tužene po tom osnovu, pa zbog nedostatka takve dokumentacije vještak nije ni mogao utvrditi koliko su iznosili troškovi specijalizacije tužene. Stoga tužiteljica izvedenim dokazima nije dokazala visinu svojih potraživanja jer nije dokazala koliki je tačno iznos uložen u njeno školovanje, niti koliko je tužena svojim radom vratila do 21.12.2007. godine, kada je raskinut radni odnos.

Osim navedenog treba imati u vidu da zdravstvenu zaštitu u okviru zdravstvenih ustanova, shodno člana 2. tada važećeg Zakona o zdravstvenoj zaštiti,³ pružaju zdravstveni radnici i zdravstveni saradnici, primjenom savremenih medicinskih postupaka i tehnologija i praćenjem dostignuća u razvoju medicinske nauke, pa tužiteljica, kao zdravstvena ustanova ima potrebu i obavezu da zapošljava zdravstvene radnike, pa samim tim i da omogući zdravstvenom radniku specijalističko usavršavanje. Istovremeno i zdravstveni radnici imaju pravo i obavezu stručno se usavršavati radi održavanja i unapređenja kvalitete zdravstvene zaštite (čl.111. Zakona). Ta obaveza jasno proizlazi i iz odredbe člana 25. Zakona o radu, što znači da su obe strane imale opravdanog interesa da svoje međusobne odnose za vrijeme specijalizacije i nakon završene specijalizacije, reguliše ugovorom, kako je to tada važećim Pravilnikom o specijalističkom usavršavanju zdravstvenih radnika⁴ (u daljem tekstu: Pravilnik) i predviđeno.

Konkretnim Ugovorom o specijalizaciji, KB M. je preuzela obavezu da tuženu primi na specijalizaciju iz neurologije i da je po završenoj specijalizaciji rasporedi na radno mjesto koje odgovara grani specijalizacije, a tužena je preuzela obavezu da završi specijalizaciju u predviđenom roku, položi specijalistički ispit te da po završenoj specijalizaciji ostane na radu u KB M. u dvostrukom trajanju u odnosu na dužinu specijalizacije, što znači da ovaj ugovor zadire u sadržaj radnog odnosa specijalizanta nakon završene specijalizacije zbog čega se isti ne može posmatrati odvojeno od Ugovora o radu koji je sa tuženom zaključen 14.06.2006. godine, dakle nakon završene specijalizacije. Radi se o ugovoru koji počinje teći danom njegovog potpisivanja a kojim je tužena primljena u radni odnos na neodređeno vrijeme, na radno mjesto specijaliste neurologa na Klinici za neurologiju u sjedištu poslodavca (M.). Ugovorom je regulisano da sva rješenja o rasporedu na radno mjesto izdana prije zaključivanja ovog ugovora prestaju da veže (čl. 1. Ugovora). “Datum koji je ranijim rješenjem o rasporedu uposlenika na radno mjesto utvrđen, kao datum zasnivanja radnog odnosa, smatrat će se danom zasnivanja radnog odnosa u KB M.” (čl. 2. Ugovora).

---

² “Službene novine Federacije BiH”, br. 43/99 i 32/00

³ “Službene novine Federacije BiH”, br. 29/97

⁴ “Narodni list HR Herceg Bosne”, br. 14/91

Dakle, Ugovor o radu je zaključen nakon što je tužena izvršila svoju obavezu (jer je u predviđenim rokovima završila specijalizaciju), a kojim je raspoređena na radno mjesto koje odgovara grani specijalizacije, što dokazuje da su obe ugovorne strane ispoštovala obaveze preuzete Ugovora o specijalizaciji, osim u pogledu dužine trajanja radnog odnosa u KB M. što je očigledno i bio razlog zaključenja Ugovora o radu jer je ovim tužena zasnovana radni odnos na neodređeno vrijeme, kao specijalista neurolog na Klinici za neurologiju. Stoga je odredbu člana 2. Ugovora kojim je regulisano da će se datum koji je ranijim rješenje o rasporedu utvrđen, smatrati datumom zasnivanja radnog odnosa u KB M., moguće tumačiti kao dogovor ugovornih strana da već postojeću obavezu iz Ugovora o specijalizaciji (rad u dvostrukom trajanju specijalizacije), zamijene novom, čime je izvršen prenov ugovora pa je shodno članu 350. Zakona o obligacionim odnosima (ZOO)⁵ prestala ranija obaveza. Ovo posebno jer je ovaj ugovor nije zaključen odmah na završetka specijalizacije već tri godine kasnije, odnosno šest godina nakon početka rada tužene u KB M.

Naime, prenov ili novacija (novatio) jedan je od načina prestanka obligacije, i to sporazumom između povjerioca i dužnika, kada se dogovore da već postojeću obavezu zamijene novom čime na mjestu ranije obaveze dolazi nova. Stoga prenov znači izmjenu povjeriočevih potraživanja čime isti gubi staro i dobiva novo potraživanje, te se istovremeno i dužnik oslobađa stare i preuzima novu obavezu.

Da bi došlo do novacije potrebno je da budu ispunjeni sljedeći uslovi: da je nastalo novo potraživanje, odnosno nova obaveza; da je prestala, valjana stara obaveza; da se nova obaveza razlikuje od stare i da ugovorne strane imaju volju da svojim sporazumom promijene dotadašnju obligaciju. Novacija nastaje ugovorom i valjanost novacionog ugovora određuje se prema opštim pravilima za valjanost ugovora.

U konkretnom slučaju su ispunjeni navedeni uslovi jer je tužena Ugovorom o radu preuzela obavezu da obavlja poslove i zadatke specijaliste neurologa, u punom random vremenu, prema potrebi klinike, na neodređeno vrijeme, a KB kao poslodavac je preuzela obavezu da joj platu i naknadu isplaćuje mjesečno, uz pismeni obračun plate te joj obezbijedi i druga prava iz radnog odnosa sukladno Zakonu o radu i Pravilniku o radu.

Članom 18. Ugovora o radu je regulisano da uposleniku koji ne prihvati ponudu poslodavca i ne potpiše ovaj ugovor radni odnos prestaje u roku od 30 dana od dana dostave ugovora na zaključenje, što upućuje na zaključak da je tačna izjava tužene, da je 2006. godine dobila od direktora dopis kojim se raskida ugovor koji je imala u vrijeme specijalizacije, te da joj radni odnos prestaje ako ga ne potpiše, a sva međusobna prava između njih će biti prema novom ugovoru, što je tužena potpisala čime je i prihvatila ove uslove.

Da je ovim došlo do prenova Ugovora o specijalizaciji proizlazi i iz Rješenja od 22.01.2008. godine kojim je tuženoj otkazan ugovor o radu, a u kojem nema niti jedne

---

⁵ “Službeni list SFRJ“, br. 28/78, 39/85, 45/89 i 57/89 i „Službeni list SRJ“, br. 31/93

odredbe o obavezi iz Ugovora o specijalizaciji, odnosno bilo kakvoj obavezi prema bolnici. Na takav zaključak upućuje i izjave svjedoka, R.B. (da svako ko napušta bolnicu ode u obračunsku službu, prije nego što potpiše raskid radnog odnosa, da vidi ima li kakvih obaveza), kao i izjava svjedoka P.V. (da se radna knjižica ne može podici ako ima duga po kreditu ili Ugovoru o radu i ako ne izmiri obaveze prema bolnici). Isto se može zaključiti i na osnovu izjave pravnice, V.F. (da je tužena prvo bila zaposlena po Ugovoru o radu, a onda se sklapao novi ugovor i to je Ugovor o specijalizaciji te nije bilo drugih ugovora) jer je iz izvedenih dokaza jasno da je sa tuženom situacija drugačija upravo zbog toga što je sa njom i poslije Ugovora o specijalizaciji, zaključen Ugovor o radu iako to, kako ovaj svjedok ističe, nije uobičajno. Stoga je sud povjerovao izjavi tužene, da je prije raskida radnog odnosa tražila od službe računovodstva i pravnice, šta tačno, odnosno kakvu obavezu ona ima prema bolnici i bolnica prema njoj, te da je dobila odgovor da nema ništa. Tužena je očigledno, imajući u vidu pritužbe i prigovore koje je podnosila upravi bolnice, imala loše odnose sa voditeljem odjela neurologije, što je vjerovatno i uticalo na njenu odluku da da otkaz. Međutim ostaje otvoreno pitanje da li bi njena odluka bila ista da joj je prije prestanka radnog odnosa jasno stavljeno do znanja da postoji dug, kao što je to urađeno dopisom od 03.12.2009. godine, u kojem se tačno navode troškovi specijalizacije, iznos koji je navodno vratila kao i iznos koji još treba da vrati. Stoga se ne osnovu navedenog ne može zaključiti da je tužena ovakvim postupanjem nanijela štetu tužiteljic.

Troškove specijalizacije snosi zdravstvena ustanova koja upućuje kandidata na specijalizaciju (čl. 18. Pravilnika), a to je u konkretnom slučaju Klinička bolnica M. U ovoj pravnoj stvari u svojstvu tužitelja pojavljuje se Sveučilišna klinička bolnica M. pa se na osnovu izvedenih dokaza ne može utvrditi radi li se o istom pravnom subjektu jer nema dokaza da je došlo do statusnih promjena, odnosno promjene naziva i dr. zbog čega je osnovan prigovor tužene da tužiteljica nije dokazala svoju aktivnu legitimaciju.

Tužiteljica u konkretnom obligacionom odnosu, kao jedna od ugovornih strana nastupa sa tvrdnjom da je tužena prekršila odredbe Ugovora o specijalizaciji jer nije u radnom odnosu kod nje provela dvostruko vremena koliko je trajala specijalizacije, zbog čega je u obavezi da vrati iznos od 26.950,60 KM na ime troškova njene specijalizacije koje se odnosi na preostali period koji nije odradila (tri godine i dva mjeseca), što znači da je na njoj teret dokazivanja jer istinitost određene tvrdnje dokazuje u pravilu onaj ko tvrdi da određena činjenica postoji.

Svaka stranka u smislu člana 123. ZPP je dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojim temelji svoj zahtjev. Ako sud na osnovu izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu dužan je zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 126.ZPP). Primjenom pravila o teretu dokazivanja sud će uzeti da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.

U konkretnom slučaju tužiteljica izvedenim dokazima nije dokazala da je aktivno legitimisana za predmetna potraživanja, odnosno nije dokazala obavezu tužene da vrati

iznos koji potražuje na ime troškova specijalizacije, nije je dokazala visinu potraživanja zbog čega je tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen kao neosnovan.

S obzirom da nije usvojen tužbeni zahtjev nije potrebno posebno obrazlagati istaknuti prigovor zastare i prigovor na obračuna zakonskih zateznim kamata.

Odluka o troškovima postupka donesena je na osnovu člana 386. st. 1. i 396. st. 1. ZPP, pa troškovi tužene koju je zastupao advokat prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata⁶ i vrijednosti spora (240 bodova x 3,00 KM) se odnose na: sastav odgovora na tužbu u iznosu od 720,00 KM; zastupanje na pripremnom ročištu 03.06.2013. godine u iznosu od 720,00 KM; zastupanje na glavnoj raspravi 23.09.2013. godine 720,00 KM; pristup na odgođeno ročište 05.11.2012. godine i 11.02.2014. godine po 180,00 KM; zastupanje na glavnoj raspravi 03.03.2014.godine u iznosu od 720,00 KM; zastupanje u nastavku glavne rasprave 360,00 KM (50% od 720,00 KM); zastupanje na glavnoj raspravi 20.09.2019. i 10.12.2019. godine p 720,00 KM, sve uvećano za 17% troškova PDV-a u iznosu od 899,30 KM, i troškova vještačenja u iznosu od 250,00 KM što ukupno iznosi 6.189,30 KM.

Stoga je na osnovu izloženog odlučeno kao u izreci ove presude.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude može se uložiti žalba Kantonalnom / Županijskom sudu u Mostaru u roku od 30 dana od dana prijema prepisa ove presude.

Žalba se predaje putem ovog suda u dovoljno broju primjeraka za sud i suprotnu stranu.

Sutkinja

Gordana Puljarević

---

⁶ "Službene novine Federacije" .br. 22/04